

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **Pondřa.cz s.r.o.**, se sídlem Bořivojova 878/35, Praha 3, zastoupená Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2016, č. j. 194/DS/2016, JID: 10919/2016/KUUK/Ne, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 6. 2018, č. j. 15 A 49/2016 – 29,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 6. 2018, č. j. 15 A 49/2016 – 29, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2016, č. j. 194/DS/2016, JID: 10919/2016/KUUK/Ne, **se zrušuje** a věc **se** žalovanému **vrací** k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti a o žalobě celkem částku 20 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 1. 2016, č. j. 194/DS/2016, JID: 10919/2016/KUUK/Ne (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 30. 6. 2015, č. j. MM/OK/11145/15/R (dále jen „prvostupňové správní rozhodnutí“), jímž byla žalobkyně postižena za to, že jako provozovatelka vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v rozhodném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), nezajistila, aby při užití jejího vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, čímž se dopustila správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kdy bylo automatizovaným technickým prostředkem Městské policie Ústí nad Labem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích zjištěno, že dne 19. 12. 2014 v 18:56:19 hodin v křižovatce ulic U Nádraží – V Jirchářích, směr Předměstí v Ústí nad Labem, blíže nezjištěný řidič ve vozidle Audi, reg. zn. X, porušil povinnosti účastníka provozu na pozemních komunikacích tím, že se neřídil světelným signálem „Stůj“ a nezastavil vozidlo před vodorovnou dopravní značkou „Příčná čára souvislá“. Za výše uvedený správní delikt byla žalobkyni uložena pokuta 1500 Kč a zároveň byla povinna nahradit pašální náhradu nákladů řízení 1000 Kč.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) žalobou, jíž se domáhala zrušení napadeného i prvostupňového správního rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Uvedla, že prvostupňový správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, když se ani nepokusil jí oznámenému řidiči doručit výzvu k podání vysvětlení. Dále namítala provedení dokazování mimo ústní jednání a porušení zásady ústnosti a bezprostřednosti, poukázala i na absenci protokolu o provedeném dokazování. Domnívala se též, že její správní delikt byl již promlčen. Argumentovala také tím, že ze značně nekvalitního výstupu z kamerového systému nelze seznat, že vozidlo zachycené na fotografii je skutečně její, navíc toto vozidlo dle ní jednoznačně stálo v okamžiku, když na semaforu svítila „červená“.

[3] Krajský soud podanou žalobu rozsudkem ze dne 26. 6. 2018, č. j. 15 A 49/2016 – 29 (dále též „napadený rozsudek“) zamítl. Konstatoval, že je třeba rozlišovat mezi skutečným splněním povinnosti označit řidiče vozidla, kterým byl spáchán přestupek, a obstrukčními postupy, které jako akt zneužití práva nelze aprobovat a jež (po ověření a zdůvodnění, že jde právě o takový případ) nevytvářejí překážku pro uložení postihu za správní delikt provozovateli vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu. Zdůraznil, že správní orgány zjistily, že údajný řidič vozidla pan L. Y. byl v období od 27. 4. 2011 do 22. 10. 2014 vyhoštěn z území České republiky a v době spáchání přestupku nebyl dle cizineckého informačního systému hlášen k pobytu na území České republiky, přičemž tuto skutečnost ověřily též ze základního registru obyvatel. Tvrzení o oznámeném řidiči proto shledal nevěrohodným; navíc dodal, že žalobkyně neuvedla nic, čím by prokázala, že pan Y. měl v rozhodnou dobu její vozidlo k dispozici. Krajskému soudu bylo navíc z úřední činnosti známo, že pan Y. je nekontaktní a nelze mu doručovat na adresu

pokračování

uvedenou žalobkyní; sdělení jeho osoby jakožto řidiče vozidla proto považoval za obstrukční úkon, jehož skutečným důvodem bylo správní řízení protahovat a znesnadňovat, přičemž zástupce žalobkyně (společnost FLEET Control, s. r. o.) uváděla tuto osobu opakovaně v různých správních řízeních. K námitce nutnosti provedení ústního jednání odkázal krajský soud na závěry judikatury Nejvyššího správního soudu, dle nichž u správních deliktů obecně není ústní jednání povinnou součástí správního řízení, přičemž v řízení o správním deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu se musí konat jen tehdy, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků. Z obsahu správního spisu pak v projednávané věci nevyplývalo, že by bylo ústní jednání nezbytné. Správní orgány navíc vycházely pouze z listinných podkladů, přičemž žalobkyni umožnily, aby se s nimi seznámila, této možnosti však nevyužila. Nejednalo se proto o vadu řízení, pokud prvostupňový správní orgán žalobkyni nevyrozuměl o provádění listinných důkazů mimo ústní jednání, neboť její práva byla zajištěna postupem podle § 36 odst. 3 správního řádu. Nedůvodnou shledal krajský soud též námitku promlčení správního deliktu žalobkyně, neboť lhůta pro zánik její odpovědnosti dosud neuběhla. Ta zaniká uplynutím 4 let ode dne, kdy byl správní delikt spáchán (19. 12. 2014), přičemž byla splněna podmínka, že správní orgán zahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o zmíněném deliktu dozvěděl (§ 125e odst. 3 a § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu); krajský soud se přitom vypořádal též s aplikací § 112 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Dále uvedl, že z fotografií založených ve správním spisu je bez jakýchkoli pochybností zjevné, že se uvedeného přestupku dopustil řidič vozidla, jehož provozovatelem je žalobkyně; za prokázané též považoval, že světelný signál „Stůj“ na příslušném semaforu svítil již v čase 18:54:03, přičemž stejně tomu bylo v čase 18:56:19 hodin, kdy řidič předmětného vozidla vjel do křižovatky, neboť se na fotografii v tomto čase nachází zadní kola vozidla na vodorovné dopravní značce „Příčná čára souvislá“, před kterou měl řidič na světelný signál „Stůj“ zastavit.

II. Kasační stížnost žalobkyně

[4] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, ve které navrhla napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Stěžovatelka brojí proti „salámové metodě“, kdy pokud je názor správního orgánu v žalobě vyvrácen, tak krajský soud přijde s novými argumenty, správním orgánem dosud netvrzenými, na které nemohla dříve reagovat. Konstatuje, že byl-li řidič jejího vozu vyhoštěn do 22. 10. 2014, a přestupek se stal 19. 12. 2014, nemůže mít tento argument žádnou relevanci; pokud správní orgán zjistil, že řidič neměl povolen pobyt v České republice, pak mohl mít pobyt povolen v jakémkoli jiném státě Evropské unie nebo se zde také mohl nacházet ilegálně, což však vůbec neznamená, že jej to vylučuje jako pachatele přestupku. Dále uvádí, že nedostala procesní prostor k tomu, aby prokázala řízení jejího vozidla panem Y. či vysvětlila svůj vztah k této osobě; prvostupňový správní orgán jí totiž k tomu vůbec neposkytl příležitost, písemně ji nevyzval ani nepředvolal k podání vysvětlení. Správní orgán požádal stěžovatelku o sdělení totožnosti řidiče, což učinila, přičemž jí nelze vyčítat, že neuvedla další skutečnosti a k nim příslušné důkazy. Navíc stěžovatelka mohla stěžovatelka dokazovat svá tvrzení svědeckou výpovědí, když tuto lze provést pouze v průběhu správního řízení, které však proti oznámenému řidiči vůbec nebylo zahájeno. Správní orgán navíc nikterak nezdůvodnil závěr, že se jednalo ze strany

stěžovatelčina zástupce o obstrukční postup. Pokud krajský soud zjistil, že daný řidič řídil vozidla v dalších třech případech, pak uvádí, že byl zaměstnancem služby Drink'n'Drive převážející vozidla klientů nezpůsobilých aktuálně řídit, pročez je logické, že řídí vozidla více provozovatelů. Stěžovatelka proto zastává názor, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda byly splněny podmínky pro zahájení řízení proti ní jakožto provozovateli vozidla, když správnímu orgánu byla sdělena totožnost přestupce, přičemž ten ji vypořádal naprosto nepravdivým odůvodněním, totiž že tato osoba neexistuje. K otázce zániku odpovědnosti za správní delikt stěžovatelka tvrdí, že na základě metodiky Ministerstva dopravy měla legitimní očekávání, že k promlčení správního deliktu dochází po jednom roce, a to v analogii s § 20 odst. 1 zákona o přestupcích. Je si vědoma, že takový výklad označil Nejvyšší správní soud za nesprávný, což však není vůbec relevantní; stěžovatelka totiž má právo na aplikaci zásady legitimního očekávání i v případě, kdy názor vyjádřený Ministerstvem dopravy byl nesprávný. Stěžovatelka taktéž uvedla, že pokud krajský soud viděl zadní kola předmětného vozidla na dopravní značce *příčná čára souvislá*, neznamená to vůbec, že by řidič projel křižovatkou; ten patrně pouze později dobrzdil, aby se vyhnul kolizi se za ním jedoucím vozidlem, ke které by mohlo v případě prudkého brzdění dojít. Samotné nezastavení přesně na čáře *příčná čára souvislá* přitom nenaplnuje skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 silničního zákona; smyslem toho ustanovení je totiž postihnout řidiče, který na daný signál vozidlo nezastaví vůbec, přičemž předmětné vozidlo na místě vyznačeném touto čarou ovšem zastavilo.

[5] Stěžovatelka dále odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2018, č. j. 10 As 15/2018 – 36, dle něž obecní policie nemohla v době před 1. 7. 2017 provozovat kamerový systém, jehož jediným či hlavním cílem bylo monitorovat dodržování povinnosti zastavit vozidlo na signál červeného světla, přičemž důkazy z takového systému vzešlé jsou nezákonné a procesně nepoužitelné. Právě tuto skutečnost stěžovatelka namítá, přičemž si je vědoma, že tak činí prvně až v kasační stížnosti, má však za to, že přesto jde v nyní projednávané věci o přípustný důvod. V žalobě totiž namítala, že přestupek řidiče vozidla nebyl vůbec prokázán. Především pak ale odkazuje na novou judikaturu, která při podání žaloby neexistovala. Tvrdí, že jí nemohlo být zřejmé, kdo kamerový systém provozuje; neměla tedy důvodu vytýkat nezákonnost kamerového systému provozovaného obecní policií, když ve spise není založena listina, ze které by vyplývalo, že jej zabezpečuje právě obecní policie. Krajský soud měl tuto novou judikaturu při svém rozhodování zohlednit a na předmětný důkaz hledět jako na nepřípustný, pročez měl správní rozhodnutí zrušit z důvodu neprokázání skutkového stavu, neboť ten nemá oporu ve spise právě pro nezákonnost opatřeného důkazu.

[6] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že ji považuje za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí, přičemž odkázal na své vyjádření k žalobě.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatelka je v řízení

pokračování

zastoupena advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[8] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatelka uplatnila kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[9] Kasační stížnost je důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval kasační námitku brojící proti fotodokumentaci pořízené kamerovým systémem provozovaným městskou policií za účelem monitoringu dodržování povinnosti zastavit vozidlo na signál červeného světla, když se v předmětném řízení o správním deliktu stěžovatelky jedná o jediný důkaz ve věci; stěžovatelka však tvrdí, že je nepřípustný. Nejvyšší správní soud se předně zabýval otázkou, zdali je tato kasační námitka vůbec přípustná, neboť ji stěžovatelka uplatnila poprvé až v kasační stížnosti. Neztotožňuje se s jejím tvrzením, že jí dříve nemohlo být zřejmé, kdo provozuje předmětný kamerový systém, neboť ve spise není založena žádná listina, ze které by vyplývalo, že jej zabezpečuje právě městská policie, pročez tuto námitku nemohla uplatnit včas. Podání označené jako „předání datových nosičů s přestupky v dopravě“ ze dne 9. 1. 2015, č. j. MP-2014/221-Ma, na jehož základě bylo zahájeno předmětné řízení o správním deliktu stěžovatelky, bylo učiněno ředitelem Městské policie Ústí nad Labem; též v příkazu prvostupňového správního orgánu ze dne 27. 4. 2015, č. j. MM/OK/PD,/11145/2015/BerM, se pracuje s „*automatizovaným technickým prostředkem Městské policie Ústí nad Labem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích*“, totožně je městská policie jakožto provozovatel kamerového systému označena i v prvostupňovém a v napadeném správním rozhodnutí. Krajský soud navíc v napadeném rozsudku skutečnost, že příslušný kamerový systém využívala městská policie, nerozebírá, pouze v narativní části přebírá toto stručné faktické konstatování ze správních rozhodnutí; v řízení před krajským soudem se žádné další dokazování neprovádělo. Stěžovatelka tedy po podání žaloby nebyla seznámena s žádnými dalšími důkazními prostředky, z nichž by najednou měla usoudit na skutečného provozovatele kamerového systému; skutkové i právní závěry krajského soudu totiž vycházejí výhradně z listin obsažených ve správním spise již k okamžiku rozhodování správních orgánů, s nimiž se měla možnost seznámit. Dle § 104 odst. 4 in fine s. ř. s. „*kasační stížnost není přípustná, opírá-li se o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl*“. Prolomení této koncentrační zásady „*bude na místě rovněž tehdy, uplatní-li stěžovatel poprvé v kasační stížnosti námitku týkající se interpretace právní otázky, u níž došlo ke zcela zásadnímu nepředvídatelnému judikatornímu obratu. Takovým obratem může být např. vydání nálezu Ústavního soudu ohledně obdobné právní otázky [rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2009, sp. zn. 8 Afs 3/2009]*“ (Blažek, T., Jirásek, J., Molek, P., Pospíšil, P., Sochorová, V., Šebek, P.: Soudní řád správní - online komentář. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2016). Jakkoliv se tedy v projednávané věci nejedná o důvod, který by stěžovatelka objektivně nemohla uplatnit již v žalobě (neboť jak bylo pojednáno výše, byla tato skutečnost seznatelná ze správního spisu), přesto Nejvyšší správní soud konstatuje, že tuto kasační námitku nepovažuje za nepřípustnou. Právní názor, o nějž se stěžovatelka v kasační stížnosti opírá,

totiž zaujal zdejší soud až v rozsudku ze dne 7. 6. 2018, č. j. 10 As 15/2018 – 36, přičemž jeho odůvodnění bylo zveřejněno dne 13. 6. 2018; žaloba proti napadenému rozhodnutí však byla podána již 17. 3. 2016, krajský soud pak rozhodl dne 26. 6. 2018. Nejvyšší správní soud má za to, že právní názor jím zaujatý v odkazovaném rozsudku je zcela zásadní a vzhledem k tehdejší praxi taktéž přelomový, což shledává jedním z důvodů pro výjimku z koncentrační zásady; pakliže by totiž tento závěr byl znám v době před podáním žaloby proti napadenému rozhodnutí, je velmi pravděpodobné, že by jím stěžovatelka argumentovala. Nadto Nejvyšší správní soud konstatuje, že nezohlednění odkazovaného rozsudku krajským soudem (jakkoli jeho odůvodnění bylo zveřejněno pouhých 9 dní před vynesením napadeného rozsudku) považuje též za vadu řízení před krajským soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], což je důvod, k němuž je povinen přihlížet ex offio [§ 109 odst. 4 s. ř. s.]. V řízení o kasační stížnosti totiž Nejvyšší správní soud musí přihlídnout též „*k vadě řízení před krajským soudem spočívající v tom, že krajský soud při posuzování zákonnosti napadeného správního rozhodnutí, jímž byla žalobci uložena sankce za správní delikt, nepřihlédl k hmotněprávní úpravě deliktní odpovědnosti platné a účinné v době rozhodování soudu, která je pro pachatele příznivější [rozsudek NSS ze dne 13. 7. 2008, sp. zn. 2 As 9/2008, č. 1684/2008 Sb. NSS]. (...) Obdobně správní soud při přezkumu rozhodnutí ve věci správního deliktu vždy z úřední povinnosti přihlídně ke skutečnosti, že trestnost jednání, jež bylo postiženo, nebyla dána [rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2012, sp. zn. 7 As 59/2012]*” (Blažek, T., Jirásek, J., Molek, P., Pospíšil, P., Sochorová, V., Šebek, P.: Soudní řád správní - online komentář. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2016).

[11] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 6. 2018, č. j. 10 As 15/2018 – 36, konstatoval, že „*obecní policie v roce 2015 vůbec nemohla projednat přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu [dle nějž přestupce v rozporu s § 4 písm. b) a c) téhož zákona nezastaví vozidlo na signál, který mu přikazuje zastavit vozidlo nebo na pokyn „Stůj“ daný při řízení nebo usměrňování provozu na pozemních komunikacích anebo při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích osobou k tomu oprávněnou]. (...) Projednat přestupky spočívající v porušení povinnosti zastavit vozidlo na signál, který přikazuje zastavit vozidlo, bylo zcela mimo působnost obecní policie. Základním účelem Systému monitorování průjezdů přes křižovatku na červenou RedCon je, jak již plyne z jeho názvu, monitorování průjezdu vozidel přes křižovatku na červenou. V nynějším případě byla detekce vozidel projíždějících na červenou jedinou funkcí systému. Jinou funkci systém neplnil. (...) Systém RedCon nic neměří, „pouze monitoruje průjezd křižovatkou a v případě průjezdu na červenou toto zaznamenává“. Jiná data než „data splňující podmínky průjezdu na červenou“ zařízení neukládá. (...) Protože přestupky spočívající v jízdě na červenou byly v roce 2015 zcela mimo působnost obecní policie [§ 2 písm. d) zákona o obecní policii ve spojení s dalšími ustanoveními téhož nebo zvláštních zákonů], nemohla obecní policie ani zřídit a provozovat takovýto monitorovací systém. Ve smyslu § 24b odst. 1 zákona o obecní policii totiž nebyl a nemohl být potřebný pro plnění úkolů obecní policie. Důkazy z takovéhoho systému vzešlé jsou tedy nezákonné a procesně nepoužitelné (srov. přiměřeně již v bodě [30] cit. rozsudek 1 As 12/2008). NSS podotýká, že jiná by byla situace tehdy, pokud by kamerový systém sloužil k plnění zákonných úkolů obecní policie (např. monitorovací systém sloužící primárně k zjišťování dopravních přestupků v rámci působnosti obecní policie, event. sloužící k dohledu nad místními záležitostmi veřejného pořádku), strážníci by však na něm objevili určitý*

pokračování

přestupek, který by byl mimo působnost obecní policie. Takovýto důkaz vzešlý z legálně provozovaného kamerového systému by samozřejmě byl procesně použitelný, obecní policie by jej měla oznámit k projednání přestupku příslušnému správnímu orgánu. Stejně tak nelze ze sankčního řízení vyloučit důkaz vzešlý z kamerového systému provozovaného v rozporu s veřejnoprávními předpisy soukromou osobou. Takto vzniklý důkaz nelze z dokazování paušálně vylučovat (srov. ve vztahu k úpravě starého občanského zákoníku z roku 1964 rozsudek ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 As 45/2010-68, č. 2518/2012 Sb. NSS; srov. k tomu též § 88 odst. 1 nového občanského zákoníku z roku 2012, který s účinností od roku 2014 rozšiřuje roli audiovizuálních důkazů). Nynější případ je však jiný, kamerový systém byl provozován dle tvrzení stěžovatele obecní policií, ovšem zcela mimo její zákonem zakotvenou působnost. Užití takovéhoho důkazu proto nelze tolerovat, neboť jinak by byly zásadním způsobem zpochybněny ústavní principy čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 Listiny. (...) NSS poznamenává, že počínaje 1. 7. 2017 byl zákon o silničním provozu novelizován (část sto druhá, čl. CIII zákona č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích). Nový § 124 odst. 11 zákona o silničním provozu rozšířil působnost obecní policie i na přestupky podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu. Za stávající právní situace by tedy byl závěr NSS odlišný. V roce 2015 však obecní policie nemohla zřídit kamerový systém, jehož jediným či hlavním cílem byl monitoring průjezdu vozidel křižovatkou a zjišťování přestupků spáchaných porušením povinnosti řidiče zastavit vozidlo „na červenou“. Vykročila by tak zcela mimo svou zákonem vymezenou působnost.“

[12] V nyní projednávané věci je jediným důkazem, na jehož základě byla stěžovatelka uznána odpovědnou za předmětný správní delikt, záznam z kamerového systému „UnicamREDLIGHT“, v. č. CAM90001600, číslo dokladu 4147, jež provozovala Městská policie Ústí nad Labem. K porušení pravidel silničního provozu nezjištěným řidičem stěžovatelčina vozu došlo dne 19. 12. 2014, právní závěry výše citovaného rozsudku jsou proto plně aplikovatelné (ke změně právní úpravy totiž došlo až od 1. 7. 2017). Povahou příslušného monitorovacího systému se v řešeném případě nezabývaly ani správní orgány, ani krajský soud (jakkoli jim to nelze s ohledem na datum vydání citovaného rozsudku vytýkat). Ze spisové dokumentace tedy nemůže Nejvyšší správní soud zcela jednoznačně posoudit, zdali předmětný systém slouží výhradně a pouze k detekci vozidel projíždějících na signál červeného světla (pročež by se jednalo o procesně nepoužitelný důkaz, neboť obecní policie nebyla v rozhodném období oprávněna zřídit ani provozovat takovýto monitorovací systém), nebo zdali se jedná o systém sloužící též k plnění v rozhodné době zákonných úkolů obecní policie jako je například dohled nad místními záležitostmi veřejného pořádku (přičemž za takové situace by z tohoto systému vzešlý důkaz o spáchání přestupku mimo kompetenci obecní policie, jež jím nebyl primárně monitorován, byl legální a procesně použitelný v případě jeho oznámení k projednání příslušnému správnímu orgánu). Jakkoli musí žalovaný v dalším řízení provést dokazování k využití předmětného kamerového systému, poznamenává Nejvyšší správní soud již nyní, že povaha tohoto zařízení, stejně jako v citovaném rozsudku, plyne již z jeho názvu, neboť termíny „RedCon“ i „UnicamREDLIGHT“ výslovně odkazují na červenou barvu signalizující pokyn „Stůj“. Na webových stránkách výrobce příslušného systému se pak uvádí, že „UnicamREDLIGHT je zařízení pro detekci a dokumentaci vozidel, která projedou na světelných křižovatkách na červený signál. Kamery pro rozpoznání SPZ/RZ (ANPR

kamery) zachytí vozidla projíždějící na červenou na příčné čáře (stop-čára). Přehledová kamera detekuje a dokumentuje signální obraz příslušného světelného signálu a také zaznamenává situaci uvnitř křižovatky a pohyb vozidel. Díky neintruzivnímu technickému řešení systému není třeba připojení k řadiči či jiným technickým prvkům světelné signalizace. Systém automaticky eliminuje chybné detekce: např. vozidlo zastaví až za příčnou čarou, ale nepokračuje v jízdě do křižovatky, odbočování na zelenou či červenou (v příslušných zemích) apod. Je také vhodný pro sběr dopravních dat a klasifikaci. Systém lze zkombinovat s dalšími dopravními systémy jako například Vážení vozidel za jízdy, měření úsekové rychlosti, měření okamžité rychlosti, detekce rozměrů vozidel (použitím 3D skeneru), pátrání po vozidlech, apod.“ (Dostupné z: <https://www.camea.cz/cz/doprava/dopravni-prestupky/detekce-jizdy-na-červenou/>). Aby tedy mohl být předmětný záznam z kamerového systému použitelným důkazem pro vyvození odpovědnosti za daný správní delikt, musel by, i přes jeho výše uvedenou charakteristiku, žalovaný velmi přesvědčivě prokázat, že tento kamerový systém provozovala městská policie primárně za jiným (v rozhodné době v jeho kompetenci se nacházejícím) účelem, nikoliv pouze k detekci vozidel projíždějících na signál červeného světla. Kasační námitka je proto důvodná.

[13] Vzhledem k tomu, že se Nejvyšší správní soud ztotožnil s námitkou stěžovatelky, která je pro projednávanou věc zcela zásadní a na jejímž konečném vypořádání závisí teprve případné posuzování dalších kasačních bodů, Nejvyšší správní soud se jimi v tomto rozhodnutí nikterak nezabýval.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Z výše uvedeného je zřejmé, že kasační stížnost je důvodná, neboť byl naplněn kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek krajského soudu. V souladu s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. zrušil současně i rozhodnutí žalovaného, neboť pro takový postup byly dány důvody již v řízení před krajským soudem; ve věci je navíc třeba provést zásadní dokazování.

[15] V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný se bude především zabývat otázkou použitelnosti předmětného záznamu z kamerového systému, a to v mezích rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2018, č. j. 10 As 15/2018 – 36.

[16] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, a žalovaný je proto povinen jí nahradit účelně vynaložené náklady řízení. Jelikož Nejvyšší správní soud nevrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení, je povinen rozhodnout také o náhradě nákladů řízení před krajským soudem.

[17] Náklady řízení procesně úspěšné stěžovatelky činí za řízení o žalobě částku 3000 Kč za zaplacený soudní poplatek, 2 x 3100 Kč za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava věci [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách

pokračování

advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), písemné podání ve věci - žalobu [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], dále 2 x 300 Kč jako náhrada hotových výdajů advokáta [§ 13 odst. 4 advokátního tarifu]. Náklady řízení o žalobě tedy činí celkem částku 9800 Kč. V kasačním řízení byl zaplacen soudní poplatek ve výši 5000 Kč, další náklady tvoří částka 3100 Kč za jeden úkon právní služby, tj. kasační stížnost [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a 300 Kč jako náhrada hotových výdajů advokáta [§ 13 odst. 4 advokátního tarifu]. Náklady řízení o kasační stížnosti tedy činí celkem částku 8400 Kč. Advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, proto je třeba k nákladům právního zastoupení připočíst částku představující tuto daň ve výši 2142 Kč. Žalovanému tedy bylo uloženo zaplatit stěžovatelce na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti a o žalobě celkem částku 20 342 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. dubna 2019

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu